08/12/2019

“Ο Πρώτος είναι όντως ο ελθών διακονήσαι και ουχί διακονηθήναι”

Πατριαρχεία / Οικουμενικό Πατριαρχείο

Με ιδιαίτερη λαμπρότητα τελέστηκε το πρωί της Κυριακής, 8 Δεκεμβρίου, στον Πατριαρχικό Ναό, η εις Επίσκοπον χειροτονία του εψηφισμένου Επισκόπου Ευμενείας Ειρηναίου.

Της Θείας Λειτουργίας προεξήρχε ο Οικουμενικός Πατριάρχης Βαρθολομαίος, συμπαραστατούμενος από τους Αρχιερείς, Αρχιεπίσκοπο Κρήτης Ειρηναίο, Μητροπολίτες Ικονίου Θεόληπτο, Αρκαλοχωρίου, Καστελλίου και Βιάννου Ανδρέα, Κισάμου και Σελίνου Αμφιλόχιο, Κυδωνίας και Αποκορώνου Δαμασκηνό, Καλλιουπόλεως και Μαδύτου Στέφανο, Γλυφάδας Αντώνιο, Σηλυβρίας Μάξιμο, Ιεραπύτνης και Σητείας Κύριλλο και τον Αρχιεπίσκοπο Μακάριο, του Πατριαρχείου Ιεροσολύμων. Συμμετείχε και ο Καθηγούμενος της Αγιορείτικης Ι.Μονής Βατοπαιδίου, Αρχιμ.Εφραίμ.

Πριν από την χειροτονία, ο Οικουμενικός Πατριάρχης, απηύθυνε προς τον εψηφισμένο Επίσκοπο Ειρηναίο πατρικούς λόγους οικοδομής και νουθεσιών για τη νέα αποστολή διακονίας που του ανέθεσε η Μητέρα Εκκλησία.

“Πεντηκοστήν εορτάζομεν και Πνεύματος επιδημίαν, και ελπίδος συμπλήρωσιν, εδώ εις τας αυλάς του νέου υπερώου της αεί επιδημίας αυτού του ενός και Αγίου Πνεύματος, εν Φαναρίω, όπου η λυχνία αφθείσα Αποστολικώς δεν έπαυσε να φωτίζη λαούς και έθνη διά του ανεσπέρου φωτός της Αληθείας.

Το Πνεύμα το Άγιον είναι εκείνο το οποίον διακρατεί την Μίαν, Αγίαν, Καθολικήν και Αποστολικήν Εκκλησίαν ηνωμένην και αδιαίρετον. Η Εκκλησία, άχρονος, άκτιστος, “συνοδοιπόρος” της μόνης Τριάδος, απεκαλύφθη εν χρόνω και τόπω, εν τη ημέρα της Πεντηκοστής, καθώς ο Παράκλητος εφώτισεν αυτήν την αθέατον και αναφή Αλήθειαν, εντός του προαιωνίου σχεδίου της αφάτου Οικονομίας του Θεού, δι’ ημάς τους ανθρώ-πους και διά την ημετέραν σωτηρίαν. Διό και τα δόγματα της Εκκλησίας, οι Όροι της πίστεως, αποτελούν την φυσικήν συνέχειαν της Πεντηκοστής.

Ούτω και η Μεγάλη του Χριστού Εκκλησία αποκαλύπτεται, εν χρόνω και τόπω, ως έκ-φρασις της γνησίας και φιλανθρώπου Προνοίας του Θεού. Ούτως ερμηνεύεται

αυθεντι-κώς και η πανταχή προνοία, υπό της οποίας οδηγείται υπευθύνως η καθ’ ημάς Αγία του Χριστού Μεγάλη Εκκλησία της Κωνσταντινουπόλεως. Ο Αρχιεπίσκοπος Κωνσταντι-νουπόλεως – Νέας Ρώμης και Οικουμενικός Πατριάρχης, αγαπητέ άγιε Εψηφισμένε, εί-ναι ο υπό τε των ιερών Κανόνων και υπό της μαρτυρικώς καθηγιασμένης πράξεως και Παραδόσεως της Εκκλησίας εψηφισμένος εις την άρσιν του Σταυρού της Αληθείας κατά πάσαν περίστασιν. Και τούτο διότι, όταν η Μήτηρ Εκκλησία, προνοητής καθίσταται όχι μονον των εν αυτή, αλλά και των εν ταις εκασταχού Εκκλησίαις αναφυομένων μειζόνων ζητημάτων, δεν αντιλαμβάνεται τούτο ως προνόμιον ή ως διάθεσιν και ευκαιρίαν κατεξουσιάσεως των εθνών, αλλ’ ως στραυρόσχημον ευθύνην, την οποίαν προθύμως επωμίζεται.

Ούτως εις την διαχρονίαν των αιώνων περιέλαβεν υπό τας προστατευτικάς πτέρυγας αυτής, τους κατοικούντας όχι μόνον εις την Θρακικήν και Ποντικήν και Ασιανήν Διοί-κησιν, αλλά και τους “εν τοις Βαρβαρικοίς”, εις μίαν ενιαίαν και άτμητον εκκλησια-στικήν πραγματικότητα, καθισταμένη, τοιουτοτρόπως, ασφαλής θεματοφύλαξ της ενό-τητος και της πίστεως. Παρέλκει βεβαίως η υπενθύμισις ενταύθα της θυσιαστικής μερί-μνης και αρωγής υπέρ των άλλων Πρεσβυγενών Θρόνων, προς θεραπείαν των πειρα-σμικών καταστάσεων και προς αποκατάστασιν της ευδρομίας των, ει μη και αυτής ταύ-της της απλής επιβιώσεώς των, εις καιρούς και εποχάς αυχμού και λειψανδρίας.

Πολλοί επ’ εσχάτων εθεώρησαν την θέσιν του Πρώτου ως μίαν συναισθηματικήν τιμήν και αρχήν ενός καταλόγου. Όμως, τούτο εστίν ο Πρώτος κατά την ημετέραν Εκκλησιο-λογίαν; Ο Πρώτος, Θεοφιλέστατον τέκνον, είναι όντως ο ελθών διακονήσαι και ουχί διακονηθήναι. Τι σημαίνει, όμως, διακονία; Διακονία είναι μία ταπεινοσχημία, αγαπο-λογία, ραστώνη, αδράνεια, εγκατάλειψις των παραδεδομένων, απώλεια συνειδήσεως και άλλα πολλά παρόμοια; Ουδόλως! Αι ευθύναι διά τον Κωνσταντινουπόλεως είναι τοσούτον συνυφασμέναι μετά του Γολγοθαίου Θρόνου αυτού, ώστε δεν δύναται να είναι ο Κωνσταντινουπόλεως της Εκκλησίας άνευ αυτών. Διό και ως διάκονος πιστός των ιερών και των οσίων, ουδέποτε ημπορεί να απεμπολή αυτήν την ιδιοσυγκρασίαν και αυτοσύστασιν του πανιέρου Θεσμού, ον επ’ ώμων μετ’ αυταπαρνήσεως φέρει.

Αυτού του Θρόνου εις εκ των Επισκόπων καθίστασαι από τής σημερον και συ, Θεοφι-λέστατε, εκλεγείς πρότριτα διά της τιμίας ψήφου της περί ημάς Αγίας και Ιεράς Συνόδου, ημετέρα Πατριαρχική φιλοτιμία και προβλήσει”.

Όπως είπε ο Παναγιώτατος, απευθυνόμενος προς τον εψηφισμένο Επίσκοπο, η εκλογή του "συνδέεται αρρήκτως μετά μιας εκ των δυσαριθμήτων ευθυνών του Κωνσταντινουπόλεως επί της σεβασμίας αυτού ολκάδος".

"Η εκλογή σου, ως και του μετ' ου πολύ χαιροτονηθησομένου αγίου Δορυλαίου, συνδέ-εται με την έκφρασιν των Πατριαρχικών ιεροκανονικών και εκκλησιαστικών ευθυνών επί των εκασταχού Πατριαρχικών και Σταυροπηγιακών Μονών.

Εις αυτήν την προλεχθείσαν ενοποιούσαν χαρισματοθεσμικήν λειτουργίαν της Μεγάλης Εκκλησίας της Κωνσταντινουπόλεως εντάσσεται ο θεσμός, ή, κάλλιον ειπείν, το άγιον έθος των Πατριαρχικών Σταυροπηγίων, μαρτυρουμένων εις την συνείδησιν και πράξιν της Εκκλησίας "εξ αμνημονεύτων χρόνων και μέχρι του νυν".

Η τοιαύτη αναγκαιότης υπάρξεως των Πατριαρχικών Σταυροπηγίων εν τω εκκλησια-στικώ Σώματι εκλαμβάνεται υπό πολλών ως ηγεμονική τάσις και υπεροπτική διάθεσις της Αποστολικής Καθέδρας της Κωνσταντινουπόλεως, αλλ' εν τοις πράγμασιν αποδει-κνύεται το θυσιαστικόν και κενωτικόν ήθος αυτής, καθώς ούτω διεσώθη έως των ημε-ρών ημών ο μοναχισμός. Διό και προνοητικώς ο Πατριάρχης "κατά πάσαν την Οικου-μένην σχεδόν πατριαρχικά καταγράφεται και δίδωσι σταυροπήγια" (Γ.Ράλλη – Μ.Ποτλή, Σύνταγμα IV, 535) ή, όπως κωδικοποιεί εναργώς η Επαναγωγή του νόμου: "Τω δε Κωνσταντινουπόλεως προέδρω έξεστι και εν ταις των άλλων θρόνων ενορίαις, εν αις ουκ έστι προκαθιέρωσις ναού, σταυροπήγια διδόναι"(τιτλ.III,10).

Ζητείται όμως εσχάτως να περιγράψωμεν αυτάς τας ευθύνας, τα κατ' άλλους προνόμια ημών, αυτήν την έκφανσιν της ενότητος εις το καθόλου της Εκκλησίας, ώστε να τα προστατεύσουν από τας τυχόν αμφισβητήσεις διά της περιχαρακώσεως των υπό το πο-λιτειακόν κύρος! Όμως, Θεοφιλέστατε, η Μήτηρ Εκκλησία της Κωνσταντινουπόλεως είδε πολλάκις την ιεροκανονικήν αυτής διάστασιν να περιθριγκώνεται και να εγκλωβίζεται εντός της εφημέρου εγκοσμιότητος, και όπισθεν της προβαλλομένης προστασίας των δικαίων αυτής να καλύπτεται ουχί το δι' αυτήν ανιοδιοτελές ενδιαφέρον, αλλά η διάθεσις περιορισμού της πηγής του ευσεβούς ημών Γένους.

Διό και απαντώμεν ότι δεν υπεισερχόμεθα εις διαδικασίαν περιγραφής και καταγραφής μιάς προς μίαν των ευθυνών του ημετέρου Θρόνου, διότι πως δύναται να επιμετρηθή το μέγεθος της φιλανθρωπίας του Θεού, εκδηλουμένης διά της εκκλησιαστικής πράξεως και ζωής, και, εξ ετέρου, ημείς βιούμεν την Εκκλησίαν και τα εν αυτή ως θαύμα, και το θαύμα καταλογογραφούμενον απόλλυσι την

εαυτού δύναμιν, και απολήγει εις εγκόμιον γεγονός. Το θαύμα, το μυστήριον, δεν ορίζεται, διότι τότε περιορίζεται.

Απλώς σημειούμεν ενταύθα μετ' εμφάσεως ότι τυγχάνει αυτονόητος η απαραμείωτος διαφύλαξις της πατρικής και Πατριαρχικής μερίμνης εφ' όλων των ανά την Οικουμένην Πατριαρχικών Μονών, ουχί μόνον εκ των επι μέρους θεσμικών προβλέψεων, αλλ' εκ φυσικού χρέους και πίστεως, χρέους και πίστεως, η οποία μεταλαμπαδεύεται χαρισμα-τικώς από Πατριάρχου εις Πατριάρχην. Η μέριμνα αυτή υπάρχει διαρκής και ζώσα, και εκφράζεται τόσον εις τα κατά καιρούς εκδοθέντα Συγίλλια και έτερα συναφή κείμενα, όσον και διά της εκάστοτε εκδηλουμένης βουλήσεως του Πατριάρχου, όστις και αυθε-ντικώς ερμηνεύει και επιλύει τα κατά καιρούς σημειούμενα άπορα και τυχόν αδιευκρί-νηστα. Ωσαύτως δηλούμεν ότι ουδόλως αποστρεφόμεθα την επιθυμητήν συμπόρευσιν της πολιτειακής νομιμότητος μετά της εκκλησιαστικής πράξεως".

Ολοκληρώνοντας την ομιλία του, ο Παναγιώτατος, προέτρεψε τον νέο Επίσκοπο:

"Ο συνδυασμός εν τω προσώπω της υμετέρας Θεοφιλίας της ιδιότητος του Ηγουμένου μιάς Πατριαρχικής Μονής και εν ταυτώ του αξιώματός του βοηθού

Επισκόπου του Πα-τριάρχου σου, προσεπιδηλοί έτι περισσότερον την κανονικήν εξάρτησιν και σχέσιν Σταυροπηγιακών Μονών και Οικουμενικού Πατριαρχείου, όπως αύτη περιεγράφη δι’ ολίγων εν τοις πρόσθεν. Λέγομεν εν τέλει, πληροφόρησον την διακονίαν σου διά της συνειδητοποιήσεως, λόγοις και έργοις, ότι από της σήμερον καθίστασαι επίσκοπος της Μεγάλης Εκκλησίας. Η καλλιέργεια αυτού του φρονήματος θέλει διδάξει και οδηγήσει σε εις πάσαν ευάρεστον ενέργειαν, επισπωμένην την ευαρέσκειαν αυτής.

Έσο ευγενής, ταπεινός, όλως πρόθυμος, γνώριζε ότι η ευθύνη σου περιλαμβάνεται και περιορίζεται εντός της Μονής σου και όπου σου αναθέτει η Μήτηρ Εκκλησία. Μη με-ταποιής το Μοναστήριον εις ενορίαν, αι ενορίαι ανήκουν εις τον επιτόπιον κυριάρχην επίσκοπον, τον Ιερώτατον Μητροπολίτην Κυδωνίας και Αποκορώνου κ.Δαμασκηνόν, τον σεμνόν και ταπεινόν και σεβόμενον, ως και συ, την Μητέρα και τροφόν πάντων ημών ενταύθα εκκλησίαν.

Μη διεκδικής ποιμαντικήν δράσιν, πλην αυτής των προσερχομένων εις την εξομολόγη-σιν, μη μεταφέρης τον κόσμον εις την Μονήν, αλλ’ ευλόγησον, διά του τρόπου της νοε-ράς προσευχής, τους αναπαυομένους εις το ωμοφόριόν σου. Ανάπαυσον την καρδίαν και το γήρας του πολιού και σεβαστού Γέροντό σου και λίαν τετιμημένου αδελφού Ιε-ρωτάτου Αρχιεπισκόπου Κρήτης κ.Ειρηναίου”.

Στο τέλος, ο νεοχειροτονηθείς Επίσκοπος, αφού έλαβε τη Αρχιερατική Μίτρα και την ράβδο από τα χέρια του Παναγιωτάτου, τέλεσε την απόλυση από τις βαθμίδες του Πατριαρχικού Θρόνου, κατά την Πατριαρχικήν τάξιν.

Παρέστησαν συμπροσευχόμενοι οι Μητροπολίτες Γέρων Νικαίας Κωνσταντίνος, Γέρων Πριγκηποννήσων Δημήτριος, Μύρων Χρυσόστομος, Κυδωνιών Αθηναγόρας, οι Επίσκοποι Αλικαρνασσού Αδριανός και Κνωσσού Πρόδρομος, ο εψηφισμένος Επίσκοπος Δορυλαίου Δαμασκηνός, οι Καθηγούμενοι των Αγιορειτικών Ι.Μονών Ξενοφώντος και Παντοκράτο-ρος, Αρχιμ. Αλέξιος και Αρχιμ.Γαβριήλ, και της Ιεράς Πατριαρχικής και Σταυροπηγιακής Μονής του Αγίου Διονυσίου του εν Ολύμπω, Αρχιμ.Μάξιμος, κληρικοί, Άρχοντες Οφφι-κιάλιοι της Αγίας του Χριστού Μεγάλης Εκκλησίας, συγγενείς και φίλοι του νεοχειροτονη-θέντος Επισκόπου, πλήθος πιστών από την Πόλη και προσκυνητές από την Κρήτη, καθώς και από άλλες περιοχές της Ελλάδος.

Αμέσως μετά, στη δεξίωση που παρετέθη στο Ευγενίδειο κτήριο του Οικουμενικού Πατρι-αρχείου, ο νέος Επίσκοπος Ευμενείας Ειρηναίος εξέφρασε την αφοσίωση και τον σεβασμό του στο πρόσωπο του Παναγιωτάτου και ευχαρίστησε τους Συνοδικούς Αγίους Αρχιερείς για την εκλογή του καθώς και εκείνους που συμμετείχαν στην χειροτονία του.

“Υψίστη η διαγενομένη μοι τιμή! Μέγιστον, όμως, και το βάρος της ευθύνης της αρ-χιερατικής διακονίας και μαρτυρίας! Πολλώ δε, μάλλον, όταν η σκυτάλη αυτής παρα-δίδεται ενταύθα, εις τας αυλάς της Μητρός Εκκλησίας, της Πρωτοθρόνου εν τιμή, εν ευθύναις και εν θυσίαις. Ενταύθα! Εις την Κωνσταντινούπολιν! Εις την Σκηνήν του Μαρτυρίου του Γένους ημών, εις το ιστορικόν της Ορθοδοξίας Κέντρον! Εις το τα-πεινόν και μαρτυρικόν Φανάριον, την σταθηράν και ακλινή πυξίδα της νοητής νηός της κατά ανατολάς Αγίας του Χριστού Εκκλησίας! Ενταύθα! Όπου και το ιερώτατον σύμβολον της νεοτέρας ιστορίας του Γένους ημών, η επί σχεδόν δύο εκατονταετίας εσφραγισμένη πύλη του μαρτυρίου του Αγίου Ενδόξου Ιερομάρτυρος Γρηγορίου του Ε΄, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, η οποία βοά ασιγήτως προς πάντας διά της ευλάλου αυτής σιωπής ότι «ως φοβερός ο τόπος ούτος»! Και εις τον φοβερόν και κα-θηγιασμένον τούτον τόπον, εις τα ενδότερα του ιλαστηρίου του Πανσέπτου Πατριαρ-χικού Ναού του Αγίου Ενδόξου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου του Τροπαιοφόρου, διά της χάριτος του πανσθενουργού και τελεταρχικού Παναγίου Πνεύματος, έλαβον, εκ των παναχράντων και τιμίων χειρών του Πατριάρχου μου, το μέγα της Αρχιερωσύνης

αξίωμα και κατέστην μέλος της τιμίας Ιεραρχίας του Πρώτου εν τη Ορθοδόξω Εκκλησία Θρόνου”.

Σε άλλο σημείο της ομιλίας του, ο νέος Επίσκοπος, τόνισε:

“Ενταύθα, εις την Επτάλοφον Βασιλεύουσαν Πόλιν, εις το πανίερον τούτο της Ορθο-δοξίας Κέντρον, του οποίου την δόξαν αντιλαλούν οι αιώνες, αναζή, κατά τον αλή-στου μνήμης Νικομηδείας Συμεών, το πνεύμα της Οικουμενικής Ορθοδοξίας και ρυθμίζεται η ζωή της Ορθοδόξου Εκκλησίας εις ανακαίνισιν και νέαν απάνθισιν.

Η Μήτηρ Αγία του Χριστού Μεγάλη Εκκλησία γνωρίζει πως να αγαπά, γνωρίζει πως να συγχωρή, γνωρίζει να περιμένη, διότι γνωρίζει καλώς την ταυτότητά της. Δεν απο-κάμνει, δεν κάμπτεται, δεν νικάται. «Δέχεται τραύματα και ου καταπίπτει υπό των ελ-κών.». Διότι, όπως και πάλιν αναφέρει ο της Νικομηδείας μακαριστός Μητροπολίτης Συμεών: «υπεράνω του θεοτεύκτου τούτου θεσμού αγρυπνεί ο Δομήτωρ της Εκκλη-σίας, ο αόρατος Θεός. Και εις την μυροβόλον αύραν της ανοίξεως, εις το άσμα της αηδόνος, εις το κελάρισμα του ρυακιού, αντιλαλεί η θεική φωνή: «Ιδού εγώ μεθ’ υμών ειμί πάσας τας ημέρας έως της συντελείας του αιώνος.».

Αύτη υπήρξεν ανέκαθεν η αποστολή αυτής. Και η αυτή παραμένει έως της σή-μερον και θα συνεχίση έως της συντελείας του αιώνος. Διό και οι διάκονοι του μυ-στηρίου τούτου της Αγίας του Χριστού Μεγάλης Εκκλησίας, κατά το παράδειγμα του Κυρίου ημών, «αγαπώσι πάντας και υπό πάντων διώκονται, αγνοούνται και κατακρί-νονται, θανατούνται και ζωοποιούνται, πτωχεύουσι και πλουτίζουσι πολλούς• πάντα υστερούνται και εν πάσι περισσεύουσι• ατιμούνται και εν ταίς ατιμίαις δοξάζονται, λοιδορούνται και ευλογούσιν, υβρίζονται και τιμώσιν, πολεμούνται και διώκονται και την αιτίαν της έχθρας ειπείν οι μισούντες ουκ έχουσι», ως αναφέρεται εις την Προς Διόγνητον Επιστολήν.

Διό, και πάλιν και πολλάκις, ευχαριστώ Υμάς, Παναγιώτατε και Θειότατε Πάτερ και Δέσποτα, διά την υψίστην προς εμέ τιμήν όπως καταστώ κοινωνός και συγκυρηναίος του σταυρού του πάθους και του μυστηρίου του Θρόνου τούτου και υπόσχομαι, ενώ-πιον του ζώντος Θεού, την διά βίου αφοσίωσιν και υπακοήν μου εις Υμάς και εις την Μητέρα Εκκλησίαν. «Ου δώσω ύπνον τοις οφθαλμοίς μου και τοις βλεφάροις μου νυσταγμόν και ανάπαυσιν τοις κροτάφοις μου», έως ου αναλωθώ όλως υπέρ της Μη-τρός Εκκλησίας, διά την οποίαν επιθυμώ να είμαι και να γίνωμαι χαρά και γλυκασμός. Προσέτι ευχαριστώ και ευγνωμονώ Υμάς διά την δοθείσαν μοι Πατριαρχικήν εντολήν και ευλογίαν, όπως συνεχίσω την διακονίαν μου εις την καθ’ ημάς Ιεράν Πα-τριαρχικήν και Σταυροπηγιακήν Μονήν, ήτις

επλήρωσεν χαράς και ευφροσύνης την καρδίαν μου. Εύχεσθε, παρακαλώ, διά την κατά Θεόν προκοπήν της ημετέρας συνο-δείας. Η ποίμνη μικρά, «αλλ' ουκ επί κρημνώ φερομένη», ως λέγει ο Υμέτερος προ-κάτοχος, Άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος. «Στενή μοι η μάνδρα, πλην» ευχαίς Υμών «λύκοις ανεπίβατος• ου παραδεχομένη ληστήν ουδ' υπερβαινομένη κλέπταις ξένοις.».

Ωσαύτως παρακαλώ τους περί Υμάς Σεβασμιωτάτους Συνοδικούς Αγίους Αρχι-ερείς, οίτινες, αποδεχθέντες ευμενώς την πρότασιν Υμών, ομοφώνως εξέλεξαν την ελαχιστότητά μου εις το του Επισκόπου αξίωμα, όπως δεχθούν την έκφρασιν των πλέον ειλικρινών ευχαριστιών μου και την υιικήν μου ευγνωμοσύνην διά την επιδει-χθείσαν προς το ταπεινόν μου πρόσωπον τιμήν και εμπιστοσύνην".

Ο Επίσκοπος Ευμενείας έκανε ιδιαίτερη αναφορά και στον σεβάσμιο Γέροντά του, Αρχιε-πίσκοπο Κρήτης Ειρηναίο:

"Και νυν ο λόγος διά τον πολυτίμητον της εν Κρήτη Εκκλησίας Πρωθιεράρχην και διδάσκαλον, τον πολιόν και πολυσέβαστον Γέροντά μου, τον Σεβασμιώτατον Αρχιε-πίσκοπον Κρήτης κ.κ. Ειρηναίον. Όσους και οιουσδήποτε λόγους και αν επιστρατεύ-σω, θα αποβούν πτωχοί διά να εκφράσουν τον άπειρον σεβασμόν και την υιικήν μου αγάπην προς το πρόσωπόν του. Σας οφείλω, Γέροντα, το παν! Δεν θα παύσω, εν όσω ζω και αναπνέω, να ευχαριστώ τον Κύριόν μου και την Παναγίαν Μητέρα Του διά την ευλογημένην εκείνην στιγμήν της συναντήσεώς μας, ότε ήμην δωδεκαετής μαθητής. Έκτοτε, κατά το ψαλμικόν, εκολλήθη η ψυχή μου οπίσω Σας! Σείς με ενεπνεύσατε! Σείς με εκρατήσατε! Σείς μου ενεσπείρατε την αγαπην προς τον Χριστόν και προς την Εκκλησίαν Του, προς τους Αγίους, προς το Οικουμενικόν Πατριαρχείον, όλως ι-διαιτέρως, και προς ο,τιδήποτε το σχετικόν με την Ρωμηοσύνην, την Θεολογικήν Σχολήν της Χάλκης, τας αλησμονήτους πατρίδας, την Πόλιν των Πόλεων, την Πόλιν των θρύλων και της ιστορίας ημών. Ταπεινώς δέομαι όπως ο της δόξης Κύριος χαρίζη Υμίν έτη πάμπολλα και καρποφόρα διά την προσφιλήν τη Μητρί Εκκλησία ανα-δενδράδα της κατά Κρήτην Εκκλησίας".

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΤΕ:

Φωτογραφίες: Νίκος Μαγγίνας / Οικουμενικό Πατριαρχείο